

Bohoslužba v rodině pro dospělé

1) Připravme místo

Je dobré věnovat přípravě pozornost a vyzdobit místo podobně jako oltář. Na stole hezký ubrus, svíce, kříž, případně květina, Bible, ve které je založeno nedělní evangelium.

Vytiskneme několikrát texty čtení a nedělního evangelia a připravíme tužky. Pokud nemáme tiskárnu, lze doma vyhledat Bible a texty najít v nich. Každý krok modlitby lze proložit písničkou, pokud někdo doma hraje na kytaru či klavír a jsou k dispozici noty.

2) Začínáme

Když se všichni shromáždí kolem připraveného stolu otec rodiny nebo maminka (dále jen zkráceně P jako předsedající) začnou křížem:

P: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Na začátku bohoslužby si přiznejme své hříchy a prosme Pána za odpuštění.

P: Smiluj se nad námi, Pane,

Ostatní: Hřešili jsme proti tobě.

P: Ukaž nám, Pane, své milosrdenství.

Ostatní: A dej nám svou spásu.

P: Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného.

Všichni: Amen.

3) Čteme z Písma svatého

Někdo z přítomných (je možné se střídat) přečte pomalu a kvalitně čtení a příslušné nedělní evangelium (texty lze nalézt zde: <https://www.vira.cz/nedelni-liturgie>).

Jednotlivá čtení je možné proložit žalmem jako při mši sv. a před evangeliem zazpívat píseň nebo zpěv Aleluja.

Po zaznění textů je čas na chvíli ticha (cca 10 minut) a setrvání s Božím slovem. Je možné si v textu zatrhnout slova, věty, které mě zaujaly nebo si pod text napsat, co mě v slyšených textech oslovilo.

Následně všichni čtou slova, věty, které si zatrhly i to, jak na ně Boží slovo zapůsobilo. Není nutné říkat vše naráz, ale je možné udělat několik kol. Není třeba se bát říct i slovo, které už zaznělo od někoho jiného a je možné je znovu opakovat.

4) Vyznání víry

P: Nyní společně vyznejme víru:

Všichni: Věřím v jednoho Boha,
Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
všeho viditelného i neviditelného.
Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista,
jednorozeného Syna Božího,
který se zrodil z Otce přede všemi věky:
Bůh z Boha, Světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha,
zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem:
skrze něho všechno je stvořeno.
On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.
Skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny
a stal se člověkem.
Byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta byl umučen a pohřben.
Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.
Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.
A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé
a jeho království bude bez konce.
Věřím v Ducha Svatého, Pána a dárce života,
který z Otce i Syna vychází,
s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavována mluvil ústy proroků.
Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev.
Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.
Očekávám vzkříšení mrtvých
a život budoucího věku. Amen.

5) Společně prosíme (a děkujeme)

Následuje modlitba proseb (díků). Lze ji v této podobě volně proložit i poděkováním za vše dobré, co nám Bůh dává. Můžeme vyjít z textu, který se četl. Za každou prosbou se připojí jednoduché zvolání „Amen“, „Prosíme tě, vyslyš nás“, nebo „Díky tobě, Pane“.

P: Nyní připojíme modlitbu proseb.

•Můžeme využít připravené prosby např. zde:

<https://www.pastorace.cz/primluyv>

•Lze říkat prosby zcela spontánně.

•Kde je to pro účastníky obtížné, lze vyslovit jen jedno slovo, které naši prosbu charakterizuje (např.: za nemocné, za rodiče...). Ktakové modlitbě se rády připojí i děti.

•Formy proseb a děkování se mohou vzájemně kombinovat a doplnit...

5) Modlitba Otče náš

Po přímlovách se společně pomodlíme modlitbu Páně.

P: Pomodleme se modlitbu, kterou nás naučil Pán Ježíš:

Všichni: Otče náš, jenž jsi na nebesích,

posvěť se jméno tvé.

Přijď království tvé.

Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Amen.

Můžeme připojit i pozdrav pokoje:

P: Pán Ježíš nám přinesl pokoj. Díky jeho oběti můžeme i my mít jeho a dávat ho také druhým. Proto se navzájem pozdravme pozdravením pokoje.

6) Požehnání

P: Nyní si vyprosme navzájem Boží ochranu a požehnání: Dej nám Bože své požehnání, chraň nás všeho zlého a doved' nás do života věčného.

Všichni: Amen.

P: Dobrořečme Pánu.

Všichni: Bohu díky.

TEXTY K DOMÁCÍ BOHOSLUŽBĚ

2. neděle adventní

1. ČTENÍ

Iz 40,1-5.9-11

Čteme začátek tzv. Deuteroizaiáše, tedy samostatné knihy vzniklé v 6. stol. př. Kr. Izraelité byli zdecimovaní, v babylonském zajetí, daleko od domova, který je v troskách. V této atmosféře se Bůh skrze proroka pokusí vykreslit skleslému lidu záchranu podobně, jak by to dnes učinil režisér ve velkolepém filmu: po mnoha dramatických událostech přichází záchrana!

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: "Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa." Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se; řekni judským městům: "Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede."

ŽALM

Žl 85, 9ab+10.11-12.13-14

Odpověď: Pane, ukaž nám své milosrdenství!
Kéž mohu slyšet, co mluví Hospodin, Bůh:
jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté.
Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí,
aby sídlila jeho velebnost v naší zemi.

Odpověď: Pane, ukaž nám své milosrdenství!
Milosrdenství a věrnost se potkají,
políbí se spravedlnost a pokoj.
Věrnost vypučí ze země,
spravedlnost shlédne z nebe.

Odpověď: Pane, ukaž nám své milosrdenství!

Hospodin též popřeje dobro
a naše země vydá plody.
Spravedlnost bude ho předcházet
a spása mu půjde v patách.

Odpověď: Pane, ukaž nám své milosrdenství!

2. ČTENÍ

2 Petr 3, 8-14

Druhý list Petrův patří k nejmladším textům Nového zákona, zřejmě odráží atmosféru prvních křesťanů. Čekali, že Ježíš přijde jen pár let po zmrtvýchvstání. Nepřišel, a tak se ptají proč. Autor vykresluje konec světa pomocí tehdejší představy o vesmíru. Přes dobovou představu světa zaznívá podstatné: Pán přeci přijde a my ho máme přivítat do připraveného domu svého „já“.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se stráví žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM

Aleluja. Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každý člověk uzří Boží spásu. Aleluja.

EVANGELIUM

Mk 1, 1-8

Marek otevírá své evangelium vystoupením nového proroka – Jana Křtitele kolem roku 30 po Kr., kdy je zem ovládána Římany. Jan je vylíčen jako nevšední strhující postava. Je to čas nabitý očekáváním příchodu mesiáše – krále, který Izraele vysvobodí. A Jan Křtitel říká: „Právě přichází!“

Z evangelia podle Marka.

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: "Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!" Když Jan Křtitel

(vystoupil) na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a (přitom) vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. Kázal: "Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým."

K ZAMYŠLENÍ

Přichází! Nevíme přesně kdy, kam, jak. Jen víme, že nový král přichází a přináší vysvobození. Kolikrát lidé čekali na nového krále (ředitele, předsedu, prezidenta...) s nadějí, že právě on je zachrání. Mnohdy přišlo zklamání, protože lidé jsou limitovaní svými schopnostmi, mnozí dokonce poškodili svěřené hodnoty. Tak možná vyhlížíme příchod Ježíše skepticky, bez očekávání. A přeci víme, že pro nás zemřel, vydal úplně všechno! Dnes se můžeme s důvěrou opřít o Boží moc a očekávat skutečného zachránce, Krále přinášejícího život do našeho, do mého světa.

Výklad biblického textu

Kontext: První verš je nadpisem celého Markova evangelia a vyjasnění tohoto prohlášení následuje v celém evangeliu. Ježíš zahajuje Boží dílo spásy tím, že hříšníkům přináší Boží odpuštění (Mk 2,5) a přivádí je do Boží blízkosti společenstvím u stolu (Mk 2,16). Ježíš přemáhá nemoc, posedlost, utrpení a smrt Boží spásonosnou mocí (Mk 5); hlásá příchod Božího království (Mk 9,1). Ježíš má bezprostřední význam pro spásu světa: „Dává svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45; 14,24). Ježíš se stává svým proměněním a vzkříšením svědkem a ručitelem budoucí slávy (Mk 9,2-7; 16,6n). Celé evangelium končí tím, že odkazuje na úvodní verš.

V. 1. Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím. Verš připomíná začátek Bible (Gn 1,1), Ježíš je začátek nového světa. Výraz *evangelium* vyjadřuje výstižně obsah a podstatu Ježíšovy zvěsti. Evangelium je *dobrou zprávou* o definitivním Božím jednání, které přináší spásu. V tomto smyslu je sám Ježíš Božím poslem, jak to vyjadřuje prorok Izaiáš obrazem Hospodinově návratu do Jeruzaléma a k vyvolenému národu: „Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: ‚Bůh tvůj kraluje!‘“ (Iz 52,7). *Radostná zpráva* vyhlášená Ježíšem znamená Boží pokoj a spásu pro lidstvo; znamená vysvobození z otroctví hříchu a jeho temných následků, znamená vysvobození z vnitřních pout. *Radostná zvěst* je však

rovněž zaslíbením překonání smrti a přetvoření dosavadního světa do plné Boží slávy.

V. 2 Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. ³Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Čas spásy, který přichází s Ježíšem, začíná již vystoupením Jana Křtitele, který náleží podle Marka do evangelijní zvěsti a nepatří už ke staré době jako poslední prorok. V něm se totiž naplňují prorocká zaslíbení. Jako slova proroka Izaiáše uvádí Marek dva citáty z Písma. První pochází ve skutečnosti z proroka Malachiáše: „Hle, já posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu“ (Mal 3,1). Druhý je z Izaiáše: „Hlas volajícího: Připravte na poušti cestu Hospodinu, vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha!“ (Iz 40,3). Evangelista shrnuje základní funkci Jana Křtitele: přichází, aby posloužil Ježíšovi. Označení „Pán“ se u proroka Izaiáše a rovněž u Jana vztahuje na samotného Boha, který chce přijít širokou a rovnou cestou k svému lidu jako Spasitel a Vládce. Titul „Pán“ se nyní vztahuje na Ježíše, kterému „hlas volajícího na poušti“ připravuje cestu. V Ježíši se tak přiblížila k člověku Boží spása, Bůh sám.

V. 4 Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Jan Křtitel vystupuje na poušti (jednalo se o dolní část údolí řeky Jordánu, nedaleko od města Jericha a od ústí této řeky do Mrtvého moře). Zmínka o poušti má ovšem v textu náboženský význam. Podle jiných významů výrazu *poušť* v Markově evangeliu nejde o místo pro život v ústraní a pokání. *Poušť* označuje Boží blízkost (srov. Mk 1,13). Jestliže ji má člověk zakusit, musí „vyjít“ z hluku měst a shonu lidí. *Křest pokání* je obrácení se k Bohu, touha po prameni života a propuknutí opravdové radosti. Jedná se o první odpověď na Boží poselství spásy (1,15). Odpuštění hříchů je počátkem spásy, pokoje a společenství s Bohem. Hřešit v hebrejštině znamená „minout terč“. Hříšník je ten, kdo nedosáhne svého cíle – jako střela, která mine terč.

V. 5 Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu, a přitom vyznávali své hříchy. Hlas Jana Křtitele se setkává se silnou ozvěnou. Je slibným znamením, že celý judský kraj a všichni z Jeruzaléma přicházejí k němu. Kázáním Jana Křtitele na poušti shromažďuje Bůh lidi, kterým pak Ježíš zvěstuje poselství spásy a ze kterých může vytvořit společenství spásy. Janův křest je pouze přípravou, je však zároveň předobrazem křesťanského křtu, kterému se člověk podrobuje, aby tak dosáhl odpuštění a spásy a byl přijat do Kristova společenství.

V. 6 Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyčkami a medem divokých včel. Oděv Jana Křtitele je popsán podobnými výrazy jako oděv Eliáše, otce proroků. Jeho potrava a oblečení odpovídají způsobu života těch, kdo přebývají na poušti. Jsou znamením přísnosti a chudoby, poukazují na zřeknutí se pozemských hodnot a připomínají naprosté

osvobození se ode všeho kvůli Bohu. Jan Křtitel ztělesňuje pro evangelistu Marka slíbeného Eliáše. Vznikající církev zdůraznila tuto Eliášovu tradici tím, že místo, kde Jan křtil (východní břeh řeky Jordánu), spojila s událostí uchvácení Eliáše do nebe.

V. 7 Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánku. Jan Křtitel naplňuje své povolání ohlašováním silnějšího, který přijde po něm. Není nejmenších pochyb, že má na mysli Mesiáše. Velikost toho, který přijde za ním se spásonosnými dary a spásonosnou mocí Boží, znázorňuje předchůdce Jan vlastní nehodností a nepatrností. Necítí se hoden sklonit se a rozvázat řemínek jeho obuvi, což byla otrocká služba.

V. 8 Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým. *Silnější* bude křtít Duchem svatým. Duch svatý je darem poslední doby. Bude lidi očišťovat jinak než voda řeky Jordánu. Bude totiž lidi posvěcovat a spojí člověka s Bohem do trvalého společenství.

K TÉMATU

Učit se od dětí

„Připravte cestu Pánu!“ Tak na nás dnes v evangeliu volá předchůdce Páně, Jan Křtitel. Ale kam nás to posílá Jan Křtitel? Kam že máme připravit cestu? Máme si teď v adventu především urovnat cestu do vlastního srdce. Ke svému „já“ jednu cestu známe dobře, ta je dobře vyšlapaná. Je vyšlapaná za tím, co je mně příjemné.

Jan míní, že je načase, abychom se obrátili opačným směrem – do vlastního srdce. Že místo na libůstky života máme obrátit pohled na sebe, abychom se uviděli, jací jsme, bez společenské masky, bez nalíčení, bez divadýlka, kterým se lidem předvádíme.

Dále si máme urovnat cestu k bližnímu. Běžné a dobře vyšlapané jsou cesty ke zneužití bližního. Známe mnoho prostředků a způsobů, jak bližního využít ke svému prospěchu. Jan míní, že je načase, abychom se obrátili opačným směrem – na cestu služby bližnímu, na cestu odpuštění bližnímu, na cestu pomoci bližnímu.

Také máme urovnat svou cestu k Bohu. Jakou znáš cestu k Bohu? Mnozí znají jen tu, po které se rozběhnou, když něco potřebují, když jim začne téci do bot: „Pane Bože, pomoz! Pane Bože, zařid' tohle, udělej tohle!“ – I cesta do kostela je někomu jakýmsi výměnným obchodem: „Já ti dám, Bože, tuhle pobožnost, ty se za to ukaž uznalý a dej mi za to toto!“ Jan míní, že je načase, abychom se i na této cestě obrátili. Abychom nehleděli na Boha jako na obchodního partnera, pojišťovacího agenta proti živelným a životním pohromám, ale abychom se vydali na cestu k němu s pokornou a důvěrnou láskou jako děti k Otci.

A teď se zeptejme, kdo bude naším cestovním průvodcem? Na cestách, na zájezdech do neznámých nových krajín míváme s sebou zkušeného průvodce. Ten cestu zná, ten se všude vyzná, ten se stará, abychom správně dojeli, abychom z cesty měli co nejlepší užitek. Na cestě do vlastního srdce, na cestě k bližnímu, na cestě k Bohu Otci máme také zdatného průvodce. Sám Otec nám jej posílá naproti – a to je radostné poselství adventu: že Otec nám posílá svého Syna, aby nás vedl životem a přivedl k němu.

A jak k nám tento průvodce přichází? Ne v síle, ne v moci, ale v podobě dítěte. Cesta dítěte je i pro nás cesta k Otci. Cesta dítěte. Stojí psáno: „Nebudete-li jako maličci – jako děti, Boží království ani nevidíte. Co pod tím máme rozumět, jak jít životem cestou dítěte? Pozoruj dítě, jeho bezelstnost, jeho lásku, jeho radostnost a veselost a budeš znát odpověď. Ptali se tuhle návštěvníka ze zahraničí, co ho u nás zaujalo. Řekl: „Jedno je mi divné. U vás zpívají jen malé děti a opilci.“ Od dětí se můžeme učit radosti a veselé mysli bez dopingu sklenicí rumu. Od Božího Dítěte, u betléma, se můžeme učit těšení na svátky, radosti z dávání, radosti z obdarování. Advent je čas dětí. Advent můžeme správně prožít jen po způsobu dětí. Nebudete-li jako maličci, Boží království nevidíte. Dětská živost a hravost ať v nás tedy žije dále jako stálá ochota změnit svůj život k lepšímu, měnit svět kolem sebe k lepšímu.

Prorokem na poušti světa v letošním adventu ať jsme tedy my – místo Jana Křtitele. Ať naše radostnost káže našemu okolí radostnou zprávu, že náš Vykupitel už přichází. Že je čas mu připravovat cestu do našeho srdce.

Ladislav Simajchl - Cestou do Emauz

Postava Jana Křtitele není snadno srozumitelná. Podíváme-li se na jeho život, byl to prorok. Byl to velký muž, který však skončil jako ubožák. Kým je tedy Jan? Vysvětluje to on sám: Jsem hlas volajícího na poušti (srov. Mt 3,3). Je však hlasem bez Slova, protože není Slovem. Janovým tajemstvím je tedy to, že „nezmocňuje Slova“. Jan je tím, kdo ukazuje, označuje. Smyslem Janova života je ukazovat Jiného. Církev slaví svátek Janova Narození v období, kdy jsou nejdelší dny v roce a mají nejvíce světla. Jan byl skutečně „mužem světla“, nesl světlo, ale sám nebyl světlem. Byl odleskem světla. Jan je jako měsíc a jakmile začal kázat Ježíš, začalo se Janovo světlo umenšovat a ztrácet. Byl hlasem, nikoli Slovem; světlem, nikoli jeho zdrojem: Jan se zdá být nikým. Janovým posláním je zmizet. Rozjímáme-li o životě tohoto muže, tohoto velikána a tak vlivného muže – všichni měli za to, že je Mesiášem – a vidíme-li, jak se umenšil v temnotě vězeňské kobky, rozjímáme velké tajemství. Nevíme, jaké byly poslední Janovy dny. Víme jen, že byl zabit a jeho hlava byla donesena na podnose jako dárek jednou tanečnicí jedné cizoložnici. Myslím, že v onom umenšení snad ani nelze zajít dál. Takový byl konec Janův. Ve vězení

zakusil Jan pochybnosti, prožil úzkost a poslal své učedníky za Ježíšem, aby se jej zeptali, zda je Tím, který má přijít, anebo mají čekat jiného (srov. Mt 11,3). Ocítl se v temnotě, prožíval bolest. Ani toho nebyl Jan ušetřen.

Postava Jana mne vždycky přivádí k zamyšlení nad církví: Církev existuje, aby hlásala a byla hlasem Slova, svého Ženicha, který je Slovem. A církev existuje, aby hlásala toto Slovo až k mučednictví. Mučednictvím složeným právě do rukou pyšných, nejpyšnějších na zemi. Jan se mohl dělat důležitým, mohl říci něco o sobě. Ale cítil se být jenom hlasem, nikoli Slovem. Takové je Janovo tajemství. Proč je Jan svatým a neměl hříchu? Protože si nikdy, nikdy nepřivlastnil pravdu. Nechtěl se stát ideologem. Byl člověkem, který zapřel sám sebe, aby vyšlo najevo Slovo. A my jako církev můžeme dnes prosit o milost, abychom se nestali ideologizovanou církví. Církev musí naslouchat Ježíšovu Slovu a stávat se Jeho hlasem, odvážně Je hlásat. Taková je církev. Bez ideologií, bez vlastního života. Církev je mysterium lunae, která má světlo svého Ženicha a musí se umenšovat, aby rostl On: Takový je model, který Jan dnes nabízí nám a církvi. Aby církev byla vždycky ve službách Slova a nikdy si nic nepřivlastňovala.

Prosme o milost napodobovat Jana, nemít vlastní ideje, nebrat evangelium jako své vlastnictví, ale být církví, která na Slovo jenom ukazuje, a to až k mučednictví. Ať se tak stane.

papež František v homilii v Domě sv. Marty 24. 6. 2013

Slovo, které překypuje láskou

Je životně důležité číst Písmo. Dokáže nás změnit, očistit naše srdce i mysl. Evangelium nemusí přinášet odpovědi na všechny otázky, které si kladete. Věřím spíš, že evangelium řeší naše problémy tím, že proměňuje člověka zevnitř. Číst Bibli vede k proměně. Evangelium rozbíjí naše masky. Daniel Ange říkal: „Bible nás trápí, aby nás uzdravila.“ Písmo svaté nás vede k tomu, abychom milovali sebe samé a své blízké. Pokaždé, když čtete Bibli, vstoupí do vás milost. Přistupujte k textu s velkou úctou, i když neprahnete po Božím slově.

Aby čtení Bible mělo pro vás nějaký význam, nechte se jí vést. Poslouchejte ji. Hlavně se nesnažte přizpůsobit Písmo svým účelům. Jedině integristé využívají Bibli ke svým ideologickým cílům. K Božímu slovu přistupujeme v tichu a modlitbě. Evangelium se vztahuje k životu každého z nás. Nečtěte ho na veřejných místech. Je lepší číst ho v tichu a o samotě, aby na nás mohl zapůsobit vnitřní žár skrytý v knize. Slovo Boží způsobuje, že vstupujeme do osobního vztahu s tím, který nám jej daroval. Číst Bibli znamená mluvit s Bohem. Jeho řeč je živá a oživuje také nás. Rozjasňuje nás a očišťuje. Čtěte Bibli se stejnou úctou, jakou projevujete vůči hostii. Když vám při mši

kousek hostie spadne na zem, co nejrychleji ho zvednete, protože je to poklad. Přikládejte stejný význam každému „drobku“ biblického textu.

Čtěme Bibli tak, jako když mladík čte dopis od své milé nebo dívka list od svého milého. Věřte, že Bible byla napsána pro vás. Existuje několik verzí příběhu o Kristově životě. První pochází od přímých svědků, žáků, kteří viděli jeho činy, slyšeli ho mluvit a zapsali svou zkušenost.

Druhá pochází od všech těch, kteří slyšeli jeho živé slovo zprostředkované jeho služebníky: apoštoly a jejich následovníky, tedy nástroji Krista. Všichni křesťané dostávají podporu jeho slovy při liturgii a čtení Písem. Při jeho výkladu se mi však stává, že se na nějakém verši úplně zaseknu. Někdy vůbec nerozumím. Sedm let jsem studoval teologii, ale stává se, že mi nějaký text uniká a že nevím, jak ho vyložit. Mohou mě inspirovat laici, i když pověření vykládat mají papež a biskupové. Prostý křesťan mi může s textem hodně pomoci. Kristus promlouvá k našemu srdci. Božím slovu by každý z nás měl naslouchat a vnímat ho. Díky víře a lásce je jeho řeč živá a působivá.

Čtete si každý den kousek evangelia? Čtete znovu texty, které se vám líbí, nebo vyhledáváte pasáže, které málo znáte?

Já jsem si často vybíral stránku náhodně. Čtete a srdce se vám otevře. Otevřete Bibli a často naleznete odpověď. Evangelium je „slovo, které překypuje láskou“. Budeme ho číst znovu z perspektivy posledního Kristova činu na kříži, který se týkal napraveného lotra. Ať jsou následující stránky pro tebe „milostí“.

Guy Gilbert – Evangelium podle svatého lotra